

meget, meget klar holdning hos alle partierne om, at man ønskede at fortsætte, og ingen ønskede at opsigte aftalen.

Aftalen har virket i næsten 10 år. Det svarer til, at der er tilført mange milliarder til gode formål til nogle af de allersvageste og mest udsatte grupper i vores samfund. Hvis man afskaffede den særlige reguleringsmekanisme ved de 0,3 pct., så ville det i hvert fald i de år, hvor lønstigningen er ud over 2 pct., betyde, at der var ca. en halv milliard mindre i råderum til de her formål, medmindre Folketinget var i stand til oven i alt det andet, vi skal prioritere, at udskrive nye skatter eller lave nedskæringer på andre områder.

Jeg skal eksempelvis nævne, at vi i aftalerne i slutningen af 1999 ved hjælp af satspuljen tilførte handlingsplanen for hjemløse 55 mio. kr., satte godt 60 mio. kr. af til integrationsfremme, godt 50 mio. kr. til børn- og ungeindsatsen, 250 mio. kr. til sindslidende og 230 mio. kr. til øvrige formål, hvor især to fyldte meget, nemlig førtidspensionsreformen, som den planlægges, og det rummelige arbejdsmarked.

Jeg synes i øvrigt ikke, det er nogen fair betragtning at sige, som Enhedslisten gør i begrundelsen for sit forslag, at her fodrer man hunden med dens egen hale. Man kan jo altid diskutere, hvad der er en fair regulering, og hvad Enhedslisten mener, man sækker bagud i forhold til. Der står jo ingen steder skrevet, at der er en ganske bestemt fair reguleringsmekanisme for overførsler. Man kan have forskellige opfattelser af, hvad der er det mest rimelige. Det jeg synes, man kan sige om det her, er, at systemet, som vi har det, forskellen på med og uden de 0,3 pct., er for de 1,6 mio. danskere, der modtager overførselsindkomster, meget beskedne beløb. De er alle sikre på, at de har fået en endda pæn reallønsfremgang, og i forhold til de meget store opgaver, vi i øvrigt skal prioritere i det her Folketing, er det nok en forholdsvis fornuftig mekanisme, som et stort flertal besluttede der i starten af 1990'erne.

Man kunne jo alternativt have forestillet sig en gammeldags pristalsregulering af overførslerne. Det ville, så vidt jeg kan se, have betydet en svagt mindre regulering, end den man faktisk har gennemført, så rimeligheden er efter min opfattelse i orden. Jeg kan heller ikke med min bedste vilje se noget udemokratisk princip i, at 7 partier, der i alt repræsenterer 155 mandater her i Folketinget, er enige om en prioriteringsmetode og en måde at tilgodesee de svage-

ste i samfundet på. Der er naturligvis fuld parlamentarisk kontrol med det, der sker. Der er samme ministeransvar for det her som for alt muligt andet. Der er ikke noget uigennemskueligt i processen. Det eneste særegne er, at indtil nogen melder fra, så har disse 7 partier altså forpligtet hinanden til at blive enige om, hvordan man vil fordele satspuljemidlerne.

Så jeg skal se frem til, at Folketinget afviser dette beslutningsforslag.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne gøre det kort. Vi kan ikke støtte Enhedslistens forslag, dels fordi vi mener, at satsreguleringspuljen er et godt formål, som også finansministeren her har understreget, dels fordi vi naturligvis står ved vores aftaler, og satsreguleringspuljen er et led i et forlig fra april 1990.

Men jeg skal dog ikke undlade at knytte et par kommentarer til Enhedslistens til tider ret farverige bemærkninger til beslutningsforslaget.

Enhedslisten maler et billede, som kunne skabe det indtryk, at satspuljen fordeles ud fra usaglige hensyn. Til det vil jeg blot sige, at Socialdemokratiet naturligvis har tillid til, at også de af Folketingets medlemmer, som forhandler satspuljen, lever op til intentionerne i satspuljeforliget og ikke gør studehandler, som visse personer gør på Vorbasse heste- og kræmmermarked.

Enhedslisten anfører videre, at satspuljen er udemokratisk, idet forslagsstillerne bl.a. anfører, at den normale parlamentariske behandling og kontrol sættes ud af kraft. Heri er Socialdemokratiet naturligvis heller ikke enige. Mig bekendt er satspuljemidlernes anvendelse underlagt den sædvanlige regnskabs- og bevillingsmæssige kontrol, herunder Rigsrevisionens adgang, ligesom det må erindres, at satsreguleringspuljen er vedtaget af et flertal i Folketinget.

Jeg vil ikke gå nærmere ind på Enhedslistens eksempler, men blot sige, at vejen til helvede er brolagt med dårlige eksempler, og Socialdemokratiet mener ikke, at vi skal lovgive ud fra eksemplets magt. Lidt polemisk kan man fristes til at sige, at fordi Enhedslisten finder, at rønnebærrene er sure, så gør det dem nødvendigvis ikke dårlige. Jeg kan da godt følge den irritation, som Enhedslisten føler ved ikke at være en del af forligskredsen, men sådan er det jo med den måde, hvorpå det parlamentariske system indimellem arbejder.